

til. Han fortærer kun sig selv. Som de fleste af den Slags Folk.«

Om Anledningen til Besøget sagde han ikke noget. Han kendte Bjørn Hamre fra de unge Dage i »Aprilforeningen«, og Digteren havde nu sendt ham et for-tørnet Brev i Anledning af, at Torben for en Tid siden søgte at forpurre et Agitationsmøde, som det stedlige Landarbejder-Forbund havde indbudt til, noget, der rundt om blandt Egnens Arbejdere havde ophidset Stemningen imod ham, saa man endogsaa havde truet ham med at ville svide Favsingholm af over Hovedet paa ham.

Trods Brevets Tone havde han besvaret det med en Indbydelse til en personlig Sammenkomst. Han saa i Bjørn Hamres politiske Optræden kun en dilet-tantisk Ageren. Men han satte ham højt som Digter, som en benaadet Friluftssanger, skaaret ud af Folkets Side, og det gjorde ham ondt at tænke paa, at ogsaa dette naturfriske Menneske skulde fanges ind og forgiftes af den store Skøge Publikum.

Da han var kommen tilsæde i sit Telt og havde faaet et Tæppe svøbt om sig, vilde Frøken Hecht som sædvanlig fjerne sig for ikke at være til Ulej-lighed. Men Torben bad hende blive. Og han be-holdt i den Anledning hendes Haand lidt længere, end det just var nødvendigt for at faa hende til at forstaa, at hun skulde sætte sig.